

Poëzieprijs
Het Beleefde Genot
2011

DE WINNAARS

Naklank

De kerk ontwaakt
en luidt zijn klokken.

Een rolluik schuifelt,
geeft broze stralen
vrij spel.

Marktkramers scherpen
hun stem.
De schoolbel schrikt.

Tussen de graven verderop
hangen al hun stemmen.

Femke Demets (Olsene)
2de prijs Categorie Jeugd

Oude meisjeskamer

Watou zomer 2011

de oude wenteltrap, waarlangs ooit de vederlichte
bruid werd opgedragen, kraakt nog steeds.

hij lijkt te vragen of wij nog de echo van haar gillen
horen, dat verstild vergeleed naar hijgen,

zuchten, het onvoldane zwijgen. de overloop,
de viering, waar de trap zijn kraken kruist.

er is spoor noch sprake van de bruid. de kamer,
het huis, weer onbezwaard, wacht op de sloop.

Martin Carrette (Deinze)
1ste prijs categorie Iedereen

ze fluit de school uit, stopt
haar jeugd in bananendozen onder
en trekt een huis om zich heen

de nieuwe gordijnen staan haar beeldig
wanneer ze 's morgens het raam
op de wereld wijd open lacht

dan vouwt ze, groot als een mens,
de stad open en scheurt op de fiets
haar versgebakken leven door

Ann Van Dessel (Wespelaar)
2de prijs categorie Iedereen

Kamer 99

en als we nu eens
van elkaar zouden houden
zonder te spreken
zonder onze liefde stuk te bijten

we vervingen onze tong
door een lap zacht rood fluweel
en ons lekkend gebit
door een rij gouden hartjes
we leefden van melk en honing
en liepen op poezevoetjes door de kamer
heel de dag lagen we in de kussens
lief lachend naar elkaar

zou dat niet fijn zijn?

wat zeg je daar
met je fluwelen tong?

wie zou dan de melk halen?
wie zou de vloer vegen?
jij of ik?

niet spreken
was de afspraak

Ann Langeræet (Lotenhulle)
3de prijs categorie Iedereen

De wereld is een verlaten bol

Gele woorden stijgen uit de diepte.
Je rijdt de unieke Bierstalbrug over
langs ronde wegen naar een gemeenschap.
We wonen eigenlijk op een eiland.

Katrien, de kapster, maakt grapjes
om de klanten te verdoezelen.
Je hebt er geen bank meer.
Alleen twee cafés en een buurtwinkeltje
voor als je iets vergeten bent.
Vroeger was er een slager, maar die is toe
en we hebben ook een kerk.
De pastoor Moerenhoutstraat
draagt de naam van de vroegere pastoor
die vermoord is door de Duitsers.
Dat is erfgoed, je mag daar niets aan veranderen.
Voor het kasteel dat te koop staat lopen paarden.

De garagist heet Gina.
Mijn burens heten Buurman.
Ze gaan voor mij door het vuur.

Hef verhaal is blijven rondgaan
dat mijn vader dokter is omdat voor
mijn raam wazig glas is.

De droom hoe je een huis uit de grond
moet stampen zit in de huid.
Iedere mens bouwt in een vreemde omgeving.
Anderen doen hun grond geld kosten.

Het mooiste dorp van allemaal hebben wij.

Egon Avoux , (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)
Prijs Dorpsgedicht Zedelgem

DE LAUREATEN

Van je één, twee, drie!

Met krul in 't haar en rokje aan,
de kelder en de etenslift,
een lange gang met mozaïek,
ik heb het alles ondergaan.

*Twee emmertjes water halen
twee emmertjes pompen
het meisje op de klompen
dat ritselt door de straten heen.*

De kamer die een tempel werd,
het trappenhuis met schaduwlicht
en ergens hoog het wachtend bed,
waarin nog altijd onschuld zingt.

*Van je ras ras ras
stap maar in de modderplas,
van je voort voort voort
alles is nog ongestoord.*

De foto in getande rand,
een knie met kind wiegt op en neer,
de glimlach kijkt in een grimas.
Mijn kind begrijpt het allemaal."

*Van je erre erre erre
rijd maar in de verre verre,
van je aart oort, oort
heb je pappa al vermoord!*

Het paradijs springt in het raam.
De jongen ziet het voor de val.
Hij zoekt het kind en vindt een slang.
Hij doodt de slang en spreekt geen woord.

Meindert Boersma (Utrecht)

Dan gaat de wereld ...

Ik heb je mijn stenen
te vinden gelegd,
weliswaar in schijn-
bare wanorde maar
zonder aarzeling
of voorbedachtheid.

Ik heb je toen gezegd:
Blijf niet voortijdig weg
wees niet de keerzijde
van onze liefde.

Spreek,
maar spreek mij
niet tegen ondanks
onze schijnbare on-
verschilligheid.
Het tegenlicht van een
vallende god
kan het plagiaat
van ons beiden
niet zijn.

Blijf in mijn zenith,
besnaar de harp
van dit eenzaam huis
lach en raak mijn aarde aan
met je vuur van gisteren
dan gaat de wereld
als een meisjeskamer
voor mij open.

Ludo Colman (Sint-Niklaas)

Urban Tale

Doornroosje keek even op de klok
ochtend in het koninkrijk
de meeste ridders zouden nu wel wakker zijn
meteen die laptop open en op de *dating site*

lang blond haar en slanke lijn
van koninklijken bloede
kus me wakker uit mijn paradijs
je hoeft nooit meer te werken
onderdak in een paleis

in afwachting van reacties
snoeide ze buiten nog even in de struiken
een doorgang voor een groot wit paard

vervolgens legde zij zich adellijk neer
en acteerde een diepe
beeldschone slaap.

Bert Deben (Antwerpen)

Zigeunerjongen

Zijn vingers glijden langs geliefde flanken,
onderzoekend hoe gevoelig elke snaar.
Hij tovert uit haar welving weidse klanken
met zijn stok van strijkzacht paardenhaar.

Een heerlijk hinniken is nog te horen
in het bergdorp waar hij haar geluk bespeelt.
Zij zingt de echo's die zijn alt bekoren:
jodelmeisje dat dezelfde passie deelt.

Rik Dereeper (Kortrijk)

Lentezucht

als de zwoele adem van een minnaar
nauwelijks hoorbaar fluisterend
beroert de eerste lentezucht
haar in haar zoete meisjesslaap

dronken van haar schoonheid
duikt hij langs de welvingen
van haar ontluikend jonge lichaam
vleit zich aan haar boezem
neemt haar honingzoete geuren op
en verdwijnt dan
zonder sporen na te laten

hoewel daar een lichte blos
haar zachte wangen kleurt

Pascale Lauwers (Avelgem)

Raamvertelling

duivelse dieren liepen de nacht aan stukken. ruitelijke reebokken buitenschotse everzwijnen om ter serafijnste schapen vraten van de maan verboden romantiek.

bewimperd de ochtend. licht klemt, splintert tussen de luiken, het oog valt op een scheermes. taal kraakt onder de voet glanst op het bospad dekt het gebakken dak.

oktoberoker. de stam van de platanen schilfert. een huilerig landschap aan de prikkeldraad. uitgewrongen mistroost. een jongen, blanc de cremnitz rent de dag door, langs

fijnbesnaarde wei, haar in kramp, klein duimpje in de mond. even heilig. de grasmaaier bijt, rijdt een rechte lijn door de stilte. dat was het dan: een wijnvlek in de akker.

Mark Meekers (Heverlee)

Ook in de wereld

ook in de wereld van een
vikingmeisje kan het vuur
van een aanslag zich openen

een die zich dodelijk stort
op onschuldige zwemmers
in de zee van een grote stad

die met een vesuviaans hart waarin
de haat op drift raakt tot een klopzee wordt
zichzelf voortstuwt zonder genade

die in de hoofdbron ziedende
gedachten stapelt tot een stenen
bouwwerk zorgvuldig beraamd

die bij het hardop uitspreken
van deze nauwgezette schepping
wind zaait en stormen oogst

binnendringt bij jong en oud
die vergeten dat meningen
niet de mensen inwisselbaar zijn

Olga Millenaar (Den Haag)

Pas gekloonde bakvisogen

Adem door nevels verkleurd
en weemoedige luchten
hebben hun grijstint gemeen
met pas gekloonde bakvisogen.

Geen uitgebloede albino of
kleur van gestolde polymeren
maar spikkelirissen met de
kalligrafie van stille hunker,
die door blinde muren gluurt.

Die dwingende twinkel,
door zinnen beademd, spaart
zelden zijn zegen voor later.

Gui Nijs (Tienen)

Ik draag Lucy
naar het kistje op de schouw

*zij zou nu schaterlachen:
weet je paps, daar zit ik nou
helemaal in*

Ik draag je elke dag
in mijn handen
door het sneeuwtapijt op de rivier,
om jou een stuk van de wereld te laten zien

Ik draag je,
tot de dag dat we weten hoe wij je los moeten

Tot dan
tracht ik het ijs te dragen

Lies Wullaert (Kapellen)

In hartje Loppem staat een huis, een wit huis. Het is bebouwd door 32 visueel gehandicapte volwassenen die er wonen en werken, aangepast aan hun meervoudige beperkingen.

Aan de hand van allerlei ateliers waarin ze werkzaam zijn, dragen ze hun steentje bij tot de samenleving. Hetzij door een product te maken dat verkoopbaar is, hetzij door een bijdrage te leveren aan het huishouden.

Maar ze hebben er ook een poëzieatelier waar enkele bewoners op vrijwillige basis doorgaans wekelijks samenkomen en daar elk op zijn of haar manier gedichten maken en dan laten noteren door de begeleiders.

Vaak wordt er vertrokken van soms gezochte woordassociaties, waardoor er een eigenzinnige en verrassende poëzie tot stand komt.

Hierna zijn er enkele voorbeelden te vinden van 'producten' van het poëzieatelier.

Het Wit Huis maakt deel uit van de volwassenenwerking van het KMPI Spermalie te Brugge.

Af en toe roze blauwe lucht

De zoete geur van vers gebakken
peperkoek met honing en moedermelk.
De kinderen zwieren en zwaaien in het rond,
de meisjes proeven als perzik met banaan.
Ze zingen er op los tot in de maneschijn
ingetogen feestliederen vol vreugde

Peter De Vos (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)

Het onweer

In mijn dorp is er altijd onweer.
We hoorden de rommel donderen.
Eerst in de verte
dan heel dicht.
Donderdag was het zover.
Krak! Boem! Patat!
Daar was de donder.
Ik was bang, heel BANG!
En ik begon te roepen:
"Peter! Kom een keer!"
"Wat is er?"
"Het onweer barst los in mijn dorpje..."

Adinda De Lille (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)

Knuffeltjes

Gezellig, intiem dorp van mij.
We zijn dorpsmensen met een toekomstperspectief.
De Boechoutse bossen en velden overschouwend
waar schapen, geiten en ezels wonen.
Boechoutenaren, gastvrij en hartelijk,
Optimistisch, opgewekt.
Zoete bloemengeuren van m'n dorp,
van magnolia's, lelies,
driekleurige viooltjes en rode klavers.
Boechoutenaren, ze zijn ernstig
maar ook geven ze hun honden
op tijd en stond
van die knuffeltjes...

Jan Gyselincx (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)

Limburg, mijn dorp, hoe mooi de bomen zijn.
Zielen denken aan ons.
Zielen, ziet gij ons staan?
Wij staan aan 't graf
maar wij zien u niet.
Wij weten niet of gij er nog zijt.
Wij branden een kaars voor u in de kerk.
Voelt gij dat aan?
In de Beemdstraat wonen nieuwe mensen.
Iedereen die sterft staat zijn huis af aan een ander.
Ja, dat is zo in de wereld.
God kijkt uit naar de nieuwe mens.
Zij kunnen ook zo lang leven.
Ze kopen nieuwe kinderen en zo voort.
Hun leven gaat voort
tot het laatste oordeel blijft dat duren

Valère Amel (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)

Ver over zee (verover ze!)

Mijn dorp heel ver weg
aan de overkant,
daar werd een baby geboren,
schoon van nature.
Broer en ik, in het zonovergoten Portugal.
Wandelingen, wandelingen, we gingen
naar onze ouders op zoek
't was op de camping.
Een nieuw leven voor mijn achterneef
en ik, groot tante.
Wij komen met kaarslicht binnen
in het restaurant.
Een traktaat van mijn broer,
hij surft en papa trekt foto's.
Nu verlaten wij stilletjes
spijtig genoeg de camping.
We komen thuis, in dat andere dorp.
Dag mama en papa

Lincy Tavernier (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)

Hertsberge, mijn thuis

Foto's op mijn kamer en
dia's van Hertsberge.
Wandelen in het bos,
villa's met takken in de grote vijver.
Werken in de tuin met de kruiwagen.
Takken oprapen voor de mesthoop.
Het regent, mama zegt binnen blijven
en de tafel dekken,
hesp en kaas eten met appelmoes
koffie met veel melk

Koen De Bruyne (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)

Vrijetijdsgedicht

Het klikt goed met mijn vrienden.
We wandelen langs beelden, of naar
Café Sint-Elooi
af en toe drink ik een Leffe.
Ik wandel van het park
naar de kerk.
Ik ga er kijken naar een graf.
In de krantenwinkel koop ik
extra belwaarde,
lekkere lasagne in De Lekpot

Michel Van Hulle (Poëzieatelier Wit Huis Loppem)